APVIENOTĀ KARALISTE/KOMISIJA

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS
(pirmā palāta)

2005. gada 23. novembrī *

Lieta T-178/05

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja K. Džeksone [*C. Jackson*], pārstāve, un M. Hoskins [*M. Hoskins*], *barrister*, pēc tam R. Kodvela [*R. Caudwell*], pārstāve, un M. Hoskins [*M. Hoskins*],

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv U. Velkers [*U. Wölker*] un K. Lūiss [*X. Lewis*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2005. gada 12. aprīļa galīgo Lēmumu C (2005) 1081 attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plāna grozījuma piedāvājumu, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste paziņoja saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/87/EK.

* Tiesvedības valoda — angļu.

EIROPAS KOPIENUPIRMĀS INSTANCES TIESA
(pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un I. Labucka,

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 18. oktobrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.), 1. pantu:

"Ar šo direktīvu izveido sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā [..], lai veicinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju samazināšanos rentablā un ekonomiski efektīvā veidā."

2 Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punkts paredz, ka par katru periodu, kas minēts Direktīvas 11. pantā, katra dalībvalsts izstrādā valsts plānu, ar kuru nosaka kopējo kvotu daudzumu, ko valsts nodomājusi piešķirt uz šo periodu, un ierosināto to sadales kārtību. Attiecībā uz trīs gadu periodu, kas sākas 2005. gada 1. janvārī, valsts plāns ir jāpublicē un jāpaziņo Komisijai un citām dalībvalstīm vēlākais 2004. gada 31. martā.

3 Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkts ir formulēts šādi:

"Triju mēnešu laikā pēc emisijas kvotu valsts sadales plāna paziņošanas, ko dalībvalsts izdara saskaņā ar 1. punktu, Komisija var noraidīt plānu vai kādu tā daļu sakarā ar tā neatbilstību III pielikumā vai 10. pantā minētajiem kritērijiem. Dalībvalsts pieņem lēmumu saskaņā ar 11. panta 1. vai 2. punktu tikai tad, ja Komisija piedāvātos grozījumus ir akceptējusi. Atteikuma gadījumā Komisija sniedz pamatojumu."

4 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu:

"Uz triju gadu periodu, kas sākas 2005. gada 1. janvārī, katra dalībvalsts nolemj kopējo kvotu daudzumu, ko tā piešķirs uz šo periodu, un šo kvotu sadali katras iekārtas operatoram. Šis lēmums ir jāpieņem vismaz trīs mēnešus pirms perioda sākuma, pamatojoties uz emisijas kvotu valsts sadales plānu, kas izstrādāts atbilstīgi 9. pantam un saskaņā ar 10. pantu, pienācīgi ņemot vērā sabiedrības atsauksmes."

5 Direktīvas 2003/87 III pielikuma 9. un 10. punktā norādītie kritēriji ir formulēti šādi:

"9. Plāns ietver noteikumus attiecībā uz komentāriem, ko izsaka sabiedrība, un informāciju par kārtību, kā reaģēt uz šiem komentāriem, pirms pieņem lēmumu par kvotu sadali.

10. Plāns satur iekārtu uzskaitījumu, uz kurām attiecas šī direktīva, līdz ar katrai iekārtai paredzēto kvotu daudzumu."

Lietas rašanās fakti

6 2004. gada 30. aprīlī, pēc sabiedriskās apspriešanas un siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plāna projekta publicēšanas (turpmāk tekstā — "VSP"), Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste paziņoja Komisijai plānu, tieši norādot, ka tam ir pagaidu raksturs. Saskaņā ar šī plāna 1.13 punktu:

"Kopējais kvotu daudzums, kas tiks piešķirts ar Kopienu sistēmu saistītajām iekārtām 2005.–2007. gada periodam, ir 736 [miljoni oglekļa dioksīda (CO_2) tonnu]. Šo daudzumu ir iespējams pārskatīt, ņemot vērā notiekošo darbu."

7 2004. gada 9. jūnijā Komisija nosūtīja Apvienotajai Karalistei vēstuli, kura bija formulēta šādi:

"[..]

Veicot sākotnējo pārbaudi, Komisija ir konstatējusi, ka paziņojums ir nepilnīgs, jo nav iesniegta informācija, kas detalizēti norādīta [vēstules] pielikumā.

Šī informācija ir nepieciešama, lai atvieglotu Komisijas nostājas par piedāvāto plānu pieņemšanu. Komisija patur tiesības paust savu nostāju tikai pēc papildu informācijas saņemšanas un jebkurā gadījumā — ne vēlāk kā trīs mēnešu laikā no šīs informācijas saņemšanas brīža.

Šī informācija ir iesniedzama Komisijā desmit darba dienu laikā, sākot no šī brīža."

8 2004. gada 9. jūnija vēstules I pielikumā ir precizēta trūkstošā informācija. Minētā pielikuma 1. punkts paredz:

"Komisija atzīmē, ka darbs attiecībā uz enerģiju un emisiju plānošanu turpinās un tā rezultātā plānotās emisijas to kopumā, kā arī to nozaru un iekārtu, uz kuriem attiecas emisijas kvotu Kopienu sistēma, līdzdalība varētu tikt pārskatītas no jauna (plāna 1.9 punkts). Apvienotās Karalistes iestādes tiek lūgtas paziņot Komisijai par pārskatītajām prognozēm, kā arī par visiem to rezultātā izdarītajiem grozījumiem plānā, ieskaitot, plāna 1.9 punkta a) līdz f) apakšpunktā, 10. punktā (emisiju

prognozes attiecībā uz ne-CO_2 gāzēm) un 1.13 punktā (kopējais kvotu daudzums, kuru Apvienotā Karaliste plāno piešķirt) uzskaitītās problēmas."

9 Ar 2004. gada 14. jūnija vēstuli Apvienotā Karaliste atbildēja uz Komisijas 2004. gada 9. jūnija vēstuli. Savas atbildes 1. punktā Apvienotā Karaliste norādīja:

"Runājot par prognozēm attiecībā uz CO_2 emisijām, Apvienotā Karaliste maija beigās ir publicējusi darba dokumentu, kurā norādīti pamatpieņēmumi, kā arī jaunākās prognozes enerģijas un emisiju jomā (pievienojam šī dokumenta kopiju). Ieinteresētajām personām būs iespēja iesniegt komentārus par darba dokumentu līdz 2004. gada 17. jūnijam. Mēs apkoposim prognozes pēc tam, kad būsim ņēmuši vērā visus atbilstošos komentārus un būsim atrisinājuši atliktos jautājumus, kas minēti plāna 1.9 punkta a) līdz f) apakšpunktā. Mēs paziņosim Komisijai apkopotās prognozes, kā arī visas sekojošās izmaiņas plānā tiklīdz tas būs iespējams.

10 2004. gada 7. jūlijā Komisija pieņēma galīgo Lēmumu C (2004) 2515/4 attiecībā uz siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu, ko Apvienotā Karaliste paziņoja saskaņā ar Direktīvu 2003/87 (turpmāk tekstā — "2004. gada 7. jūlija Lēmums"). Šī lēmuma rezolutīvā daļa, kas pieņemta, galvenokārt pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, ir formulēta šādi:

"1. pants

Sekojoši Apvienotās Karalistes [VSP] aspekti ir nesaderīgi ar Direktīvas 2003/87/EK III pielikuma 6. un 10. [pantā norādītajiem] kritērijiem, proti:

a) informācija par veidiem, kādos jaunie dalībnieki varēs piedalīties Kopienu sistēmā;

b) iekārtu sarakstā nav norādītas iekārtas, kas izvietotas Gibraltārā, nedz arī kvotu daudzums, ko paredzēts tām piešķirt.

2. pants

Attiecībā uz [VSP] netiks celti nekādi iebildumi, ja vēlākais līdz 30. septembrim Komisijai tiks paziņoti šādi grozījumi:

a) informācija par veidiem, kādos jaunie dalībnieki varēs piedalīties Kopienu sistēmā, tādā veidā, kas ir saderīgs ar Direktīvas 2003/87/EK III pielikuma un 10. pantā paredzētajiem kritērijiem;

b) iekārtu saraksts tiek grozīts, lai tajā iekļautu Gibraltārā izvietotās iekārtas un norādītu kvotas, ko paredzēts tām piešķirt; šīs kvotas tiek noteiktas saskaņā ar [VSP] norādīto metodi.

3. pants

1. Kopējais kvotu daudzums, ko Apvienotā Karaliste saskaņā ar tās [VSP] piešķirs šajā plānā paredzētajām iekārtām un jaunajiem dalībniekiem, ņemot vērā 2. pantā minētos grozījumus, nedrīkst tikt pārsniegts.

2. [VSP] var grozīt bez iepriekšējas Komisijas piekrišanas tad, ja grozījums attiecas uz kvotu sadalījumu starp individuālām iekārtām kopējā daudzuma ietvaros, kas radies no informācijas kvalitātes uzlabojumiem.

3. Par visiem citiem [VSP] izdarītajiem grozījumiem, kas nav minēti šī panta 2. punktā vai 2. pantā, ir jāpaziņo Komisijai un tiem jābūt apstiprinātiem saskaņā ar [Direktīvas 2003/87] 9. panta 3. punktu.

[..]"

11 2004. gada 30. septembrī Apvienotā Karaliste informēja Komisiju par iemesliem, kādēļ tā nevarēja ievērot 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 2. pantā norādīto termiņu.

12 2004. gada 10. novembrī Apvienotā Karaliste informēja Komisiju, ka tā vēlas grozīt tās VSP, lai ņemtu vērā tajā minēto darbu rezultātus. Apvienotā Karaliste tostarp piedāvāja palielināt kopējo kvotas daudzumu līdz 756,1 miljoniem oglekļa dioksīda tonnu (turpmāk tekstā — "Mt CO_2").

13 Sanāksmes laikā, kas notika 2004. gada 2. decembrī, Komisija norādīja, ka tā uzskata, ka piedāvātie grozījumi ir nepieņemami.

14 2004. gada 23. decembrī Apvienotā Karaliste nosūtīja Komisijai 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 2. punktā norādīto informāciju, kā arī papildu informāciju attiecībā uz piedāvātajiem VSP grozījumiem.

15 Ar tās pašas dienas vēstuli Apvienotās Karalistes iestādes lūdza Komisiju izskatīt grozīto VSP.

16 2005. gada 1. februāra vēstulē Komisija norādīja, ka, pēc tās domām, Apvienotās Karalistes lūgums izdarīt grozījumus tās VSP ir nepieņems.

17 2005. gada 12. aprīlī Komisija pieņēma galīgo Lēmumu C (2005) 1081 attiecībā uz VSP grozījuma piedāvājumu, par kuru Apvienotā Karaliste paziņojusi saskaņā ar Direktīvu 2003/87 (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"). Šajā lēmumā Komisija tostarp secināja, ka Apvienotā Karaliste nebija tiesīga iesniegt pagaidu plānu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktu (preambulas trešais apsvērums). Bez tam Komisija apstiprināja, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, Apvienotā Karaliste bija tiesīga tikai grozīt tās VSP, lai novērstu 2004. gada 7. jūlija Lēmumā norādītās neatbilstības un, ka šī lēmuma 3. panta 1. punkts aizliedza palielināt piešķiramo kvotu kopējo daudzumu (ceturtais līdz devītais apsvērums). Tādējādi saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 1. pantu:

"Piedāvātais VSP grozījums, par kuru Apvienotā Karaliste paziņoja Komisijai 2004. gada 10. novembrī un kas pēdējo reizi atjaunots 2005. gada 18. februārī, kurš paredz palielināt emisijas kvotas par 19,8 [miljoniem oglekļa dioksīda ekvivalenta tonnu], ir nepieņemams."

Process un lietas dalībnieku prasījumi

18 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 5. maijā, Apvienotā Karaliste cēla šo prasību. Atsevišķā dokumentā, kas tika iesniegts tajā pašā dienā, Apvienotā Karaliste lūdza izskatīt lietu paātrinātā procesā atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 76.a pantam. 2005. gada 27. maijā Komisija iesniedza apsvērumus par šo lūgumu.

19 Ar 2005. gada 14. jūnija lēmumu Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) apmierināja lūgumu izskatīt lietu paātrinātā procesā.

20 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

21 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz jautājumiem, ko Pirmās instances tiesa uzdeva 2005. gada 18. oktobrī notikušās tiesas sēdes laikā.

22 Apvienotās Karalistes prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

24 Apvienotā Karaliste izvirza tikai vienu prasības pamatu un tas attiecas uz Direktīvas 2003/87 un 2004. gada 7. jūlija Lēmuma pārkāpumu.

Lietas dalībnieku argumenti

25 Pirmkārt, Apvienotā Karaliste norāda, ka Komisijas nostāja apstrīdētajā lēmumā, saskaņā ar kuru VSP, ko tā iesniedza 2004. gada 30. aprīlī, ir uzskatāma par galīgo versiju, jo nav atļauts iesniegt pagaidu VSP, ir juridiski neprecīza.

26 Apvienotā Karaliste uzskata, ka minētais VSP tika iesniegts kā pagaidu versija un to atzina arī Komisija tās 2004. gada 9. jūnija vēstulē, kurā tā paredzēja iespēju grozīt kopējo kvotu daudzumu, ko Apvienotā Karaliste paredzēja piešķirt. Tā kā Komisija tādējādi bija akceptējusi, ka Apvienotā Karaliste iesniedz pagaidu plānu, tā nebija tiesīga apstrīdētajā lēmumā pieņemt citādu nostāju.

27 Apvienotā Karaliste uzsver, ka saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. pantu, Komisijai nav pilnvaru pašai pēc savas iniciatīvas noteikt kopējo kvotu daudzumu, ko kāda dalībvalsts var piešķirt, un, ka Komisija nevar apgalvot, ka kopējais kvotu daudzums ir noteikts atbilstoši Apvienotās Karalistes piedāvātajam pagaidu apjomam.

28 Turklāt, pēc Apvienotās Karalistes domām, Komisijas lēmums uzskatīt pagaidu VSP par galīgo plānu, šajā gadījumā rada pretrunas starp kopējo kvotu daudzumu un pagaidu plānā norādīto šo kvotu piešķiršanas metodi, kas ir divas būtiskas VSP sastāvdaļas (skat. Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktu). Nebija plānots, ka pagaidu VSP būs galīgais plāns un to nevar uzskatīt par tādu.

29 Otrkārt, apstrīdētais lēmums ir juridiski neprecīzs, jo no tā izriet, ka dalībvalsts nevar izdarīt grozījumus, kas nav atļauti ar Komisijas lēmumu, kurš pieņemts saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu (skat. apstrīdētā lēmuma astoto apsvērumu).

30 Saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktu plānā, ko dalībvalsts sākotnēji iesniedz Komisijai, ir jānorāda tikai kopējais kvotu daudzums, ko "tā nodomājusi" piešķirt. Tieši šo "nodomu" Komisija izskata saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu. Tomēr tikai pēc Komisijas lēmuma un sabiedriskās apspriešanas (skat. Direktīvas 2003/87 III pielikuma 9. punktu) dalībvalstij ir jāpieņem lēmums par kopējo kvotu daudzumu, ko tā "piešķirs". Tādējādi no Direktīvas 2003/87 izriet, ka VSP, ieskaitot tajā paredzēto piešķiramo kvotu kopējo daudzumu, var grozīt pēc tam, kad Komisija ir pieņēmusi lēmumu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu.

31 Apvienotās Karalistes valdība, no vienas puses, piebilst, ka attiecībā uz VSP, kas iesniegts Komisijai saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktu, ir jāapspriežas ar sabiedrību, un, no otras puses, ka pirms lēmuma pieņemšanas attiecībā uz kvotu piešķiršanu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu, ir jāņem vērā sabiedrības atsauksmes (skat. minētās direktīvas III pielikuma 9. punktu). Sabiedriskās apspriešanās plašo apmēru un nozīmi apstiprina 2.1.9 nodaļa (93. līdz 96. punkts) Komisijas 2004. gada 7. janvāra paziņojumā par vadlīnijām, kuru mērķis

ir palīdzēt dalībvalstīm īstenot Direktīvas 2003/87 III pielikumā paredzētos kritērijus, un par nosacījumiem, kādos pastāv nepārvarama vara [COM (2003) 830 (gala), turpmāk tekstā — "2004. gada 7. janvāra paziņojums"].

32 Apvienotā Karaliste uzskata, ka no iepriekš minētā izriet, ka Komisijas lēmums, kas pieņemts saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, nevar aizliegt vai ierobežot to, ka tiek ņemtas vērā sabiedrības atsauksmes, kuras nepieciešams saņemt saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu un III pielikuma 9. punktu.

33 Turklāt apstrīdētajā lēmumā minētais apgalvojums, ka gadījumā, ja ir ticis pieņemts lēmums saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, attiecīgās dalībvalstis var tikai izlabot to VSP esošos trūkumus, ir pretrunā Komisijas pieņemtajai nostājai citās lietās (skat. 2004. gada 7. jūlija lēmumus attiecībā uz Dānijas Karalisti, Īriju, Nīderlandes Karalisti, Slovēnijas Republiku un Zviedrijas Karalisti). Kaut arī Komisija šo dalībvalstu iesniegtajos VSP neatklāja nekādus trūkumus, visi Komisijas pieņemtie lēmumi tieši atļāva šīm dalībvalstīm iesniegt tai vēlākus grozījumus. Plānotie grozījumi nevarēja attiekties tikai uz Komisijas atklātajiem trūkumiem, jo tādu trūkumu nebija.

34 Treškārt, Apvienotā Karaliste uzskata, ka, pretēji tam, kas izriet no apstrīdētā lēmuma (devītais apsvērums), 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta 3. punkts tai atļāva paziņot Komisijai jebkādus grozījumus, ieskaitot tos, kuru rezultātā palielinātos piešķirto kvotu kopējais daudzums. Apvienotā Karaliste precizē, ka 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta formulējums atbilst tās veiktajai interpretācijai. Faktiski minētā lēmuma 3. panta 1. punkts neaizliedz paziņot par tādu grozījumu, kura rezultātā varētu palielināties kopējais kvotu daudzums. Minētais punkts tikai norāda, ka, nepastāvot šādam grozījumam, Apvienotā Karaliste nevar pārsniegt tās VSP paredzēto kopējo kvotu daudzumu. 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta

2. punkts norāda, ka šajā plānā bez Komisijas atļaujas saņemšanas var izdarīt zināmus VSP grozījumus, ar kuriem netiek palielināts kopējais kvotu daudzums. Visbeidzot, minētā lēmuma 3. panta 3. punkts, kas formulēts vispārīgā veidā, nosaka, ka par jebkādiem citiem grozījumiem, kas nav šī lēmuma 2. pantā un 3. panta 2. punktā paredzētie grozījumi, ir jāpaziņo Komisijai un tiem jābūt akceptētiem saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu. Šis formulējums ir pietiekami plašs, lai iekļautu grozījumus, kuru rezultātā var palielināties piešķiramo kvotu kopējais daudzums.

35 Pirmkārt, Komisija atzīst, ka Apvienotā Karaliste bija norādījusi, ka VSP, kuru tā sākotnēji bija iesniegusi, bija pagaidu raksturs. Komisija uzskata, ka pēc tās 2004. gada 9. jūnija lūguma Apvienotā Karaliste ar 2004. gada 14. jūniju datētu vēstuli iesniedza lūgto papildu informāciju. Tādējādi Komisija no tā secināja, ka VSP, ieskaitot skaitļus attiecībā uz kopējo kvotu daudzumu, ir galīgs (skat. 2004. gada 7. jūlija Lēmuma pirmo apsvērumu).

36 Komisija uzskata, ka pretēji Apvienotās Karalistes apgalvotajam (skat. iepriekš 25. punktu), gadījumā, ja dalībvalsts iesniedz VSP, attiecībā uz kuru Komisija lūdz iesniegt papildu informāciju, šis plāns līdz informācijas iesniegšanai tiek uzskatīts par nepilnīgu. Trīs mēnešu termiņš sākas tikai tajā brīdī, kad dalībvalsts ir iesniegusi visu informāciju, ko Komisija uzskata par nepieciešamu, lai plānu varētu uzskatīt par pilnīgu.

37 Komisija uzskata, ka Apvienotā Karaliste zināja, ka pēc 2004. gada 14. jūnija vēstules nosūtīšanas, Komisija uzskatīja Apvienotās Karalistes VSP par pilnīgu un 2004. gada 7. jūlijā pieņēma galīgo lēmumu. Faktiski Apvienotā Karaliste bija paudusi vēlmi būt starp pirmajām dalībvalstīm, attiecībā uz kurām tiek pieņemti lēmumi par VSP, lai uzsvērtu tās apņemšanos atbalstīt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecību, kā arī vispārīgi cīņu pret klimata izmaiņām, un lai sniegtu piemēru citām dalībvalstīm (skat. 2004. gada 14. jūnija vēstuli un noteiktus izvilkumus no

"Department for Environment, Food and Rural Affairs" ["Vides, pārtikas un lauksaimniecības lietu departamenta"], turpmāk tekstā — *"DEFRA"* interneta mājas lapas). Ņemot vērā šo vēlmi, Apvienotā Karaliste nevar likumīgi sagaidīt, ka Komisija pieņems citu lēmumu, šoreiz galīgu, attiecībā uz tās plānu, lai ņemtu vērā iespējamo vēlāk iesniegto jauno informāciju.

38 Komisija piebilst, ka vienīgie pieņemamie grozījumi pēc 2004. gada 7. jūlija Lēmuma pieņemšanas bija grozījumi, kas paredzēti šī lēmuma 3. pantā. Visi grozījumi, kuru rezultātā tiktu pārsniegts kopējais kvotu daudzums, ir tieši izslēgti, jo Komisijas lēmumiem attiecībā uz VSP ir jānodrošina zināma drošība, gan vispārīgi emisijas kvotu tirdzniecības sistēmas vienādībai, gan kvotu tirgus labai darbībai, jo cenas veidošanās šajā tirgū ir ļoti atkarīga no kopējā kvotu daudzuma stabilitātes. Komisija norāda, ka Apvienotās Karalistes iegūtā kopējā kvotu daudzuma stabilitāte visas sistēmas labai darbībai izriet no Apvienotajai Karalistei piešķirtā daudzuma nozīmes, salīdzinot ar citām dalībvalstīm piešķirto daudzumu.

39 Otrkārt, Komisija uzsver, ka Direktīvas 2003/87 mērķis ir izveidot sistēmu gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai, ko var sākt piemērot no 2005. gada 1. janvāra (skat. Direktīvas 4. pantu, 9. panta 1. punktu un 11. panta 1. punktu). Komisija norāda, ka, ņemot vērā šo mērķi, ir jāinterpretē jēdziens "grozījumi", kas minēts šīs direktīvas 9. panta 3. punktā, kā arī 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 2. pantā un 3. panta 3. punktā. Saskaņā ar Komisijas teikto, tuvojoties 2005. gada 1. janvārim, dalībvalstis nevar iesniegt "grozījumus", uz kuriem nav piemērojams lēmums, kas tām ir adresēts saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu. Šajā tiesību normā noteiktie "grozījumi" ir tikai tādi grozījumi, kuru nolūks ir labot Komisijas atklātās neatbilstības tās lēmumā, kas pieņemts saskaņā ar minēto tiesību normu, proti, šajā lietā — 2004. gada 7. jūlija Lēmumā.

40 Turklāt Komisija atzīmē, ka informācija, kas saņemta sabiedriskās apspriešanās laikā pirms VSP prezentācijas, ir būtiska, lai noteiktu kopējo kvotu daudzumu, kā arī tai iesniedzamos citus plāna pierādījumus. Savukārt tad, kad Komisija ir pieņēmusi lēmumu, otrās sabiedriskās apspriešanas mērķis ir tikai grozīt datus un, iespējams, vēlreiz piešķirt kvotas, ievērojot kopējā daudzuma robežu, un nevis palielināt kopējo apmēru (skat. Direktīvas 2003/87 III pielikuma 9. punktu un 2004. gada 7. janvāra paziņojumu, 94.–96. punkts). Faktiski, šī otrā apspriešanās skar tikai un vienīgi veidu, kādā Komisijas lēmums par VSP ir īstenojams, ņemot vērā tā piemērojamības jomu, kā arī tā skar jautājumus, kuros dalībvalsts var izmantot savu rīcības brīvību.

41 Ja būtu citādāk, varētu parādīties daudzas apspriešanās un Komisijas jauni lēmumi. Kvotu tirgus, kurā vajadzīga kopējā kvotu daudzuma stabilitāte, būtu vājināts un tas nebūtu spējīgs atbilstoši funkcionēt tādā nenoteiktības līmenī.

42 Komisija norāda, ka Apvienotā Karaliste ir vienīgā dalībvalsts, kas ir lūgusi kopējā kvotu daudzuma palielināšanu pēc otrās apspriešanās. Pie tam Apvienotās Karalistes ierosinātā palielināšana šajā gadījumā nesaskan ar apgalvojumu, kas atrodams *DEFRA* interneta mājas lapā attiecībā uz iekārtu saraksta prezentāciju Komisijai 2004. gada 14. jūnijā, saskaņā ar kuru attiecīgie skaitļi var tikt tehniski grozīti, tas ir, pēc pēdējām apspriešanām tos var grozīt tikai nedaudz.

43 Turklāt Komisija uzskata, ka dalībvalsts nevar atkāpties no sava paziņotā nodoma, pat pēc tam, kad Komisija ir pieņēmusi lēmumu, pamatojoties vienīgi uz to, ka tas bija tikai "nodoms". Saskaņā ar Komisijas teikto Direktīvā 2003/87 lietots izteiciens "nodoms piešķirt", jo tikai tad, kad Komisija pieņem lēmumu, dalībvalsts var īstenot savu nodomu, pieņemot galīgu lēmumu.

44 Trešķārt, Komisija atzīmē, ka 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta ierobežotā interpretācija ir vajadzīga, lai emisijas kvotu tirdzniecības sistēma Kopienā varētu palīdzēt cīnīties pret klimata izmaiņām.

45 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta 1. punkts nepārprotami norāda, ka piešķirtais kopējais daudzums nevar tikt pārsniegts un tā 3. panta 3. punkts nevar būt par pamatu, lai grozītu šo kopējo daudzumu. Raugoties no ekonomiskā viedokļa, to attaisno fakts, ka kopējā kvotu daudzuma stabilitāte ir ļoti būtiska, lai labi funkcionētu emisijas kvotu tirdzniecības sistēma. Faktiski, 3. panta 3. punkts piešķir Apvienotajai Karalistei noteiktu rīcības brīvību, lai novērstu konstatētās neatbilstības, izmantojot citus līdzekļus, nevis tos, kurus ar nosacījumu ir apstiprinājusi Komisija saskaņā ar 2. pantu, bet tikai un vienīgi vēlreiz piešķirot šķietami vajadzīgās kvotas.

46 Komisija precizē, ka 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta 3. punkts ir jāskata kopā ar šī paša lēmuma 3. panta 1. punktā noteikto kopējo daudzumu. No šī lēmuma 3. panta izriet, ka Apvienotajai Karalistei ir nepārprotami noteikta rīcības brīvība, lai piešķirtu tās kvotas VSP uzskaitītajām iekārtām un jaunajiem dalībniekiem. Komisija tādējādi uzskata, ka Apvienotajai Karalistei nebija pienākums lūgt kopējā kvotu daudzuma palielināšanu. Starp dalībvalstīm, kurām adresēts lēmums, kurā iekļauts tas pats 3. panta 3. punkts, Apvienotā Karaliste ir vienīgā, kas secinājusi, ka šo tiesību normu var izmantot, lai palielinātu kopējo kvotu daudzumu.

47 Komisija piebilst, ka VSP gadījumā, attiecībā uz ko tā nav atzinusi nekādu neatbilstību tās galīgajā lēmumā, 3. panta 3. punkts (vai tā ekvivalents) ir patiešām uzskatāms par lieku. Tā norāda — ja šī tiesību norma ir tekstā, tas ir tāpēc, ka risinājums visu neatbilstību novēršanai tika atrasts tikai pārāk vēlā lēmuma pieņemšanas procesa stadijā. Komisija atzīmē, ka no brīža, kad tika atzīts šis liekais

raksturs, tiesību norma tika sistemātiski atcelta lēmumos, kas pieņemti, sākot no 2004. gada decembra.

48 Turklāt Komisija apgalvo, ka tā nav izvirzījusi iebildumus pret to, ka Apvienotās Karalistes iesniegtajā VSP ir daudz nepārprotamāk atstāta vieta jauniem dalībniekiem nekā tas ir citu dalībvalstu gadījumā. Apstiprinātais kopējais kvotu daudzums, kas ietver kvotu sadali, kuras ir domātas kā esošajām, tā arī jaunajām iekārtām un jaunajiem dalībniekiem, piešķir Apvienotajai Karalistei ievērojamu elastīgumu kvotu piešķiršanā esošajām iekārtām, ja tas izrādās vajadzīgs sakarā ar datu kvalitātes uzlabošanos saskaņā ar 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta 2. punktu.

49 Visbeidzot, Komisija uzstāj uz to, ka 2004. gada 9. jūnija vēstule nevar būt par pamatu, lai palielinātu kopējo kvotu daudzumu. Šī vēstule ir pieņemta pirms 2004. gada 7. jūlija Lēmuma un tādējādi uz to nevar atsaukties kā pamatojumu grozījumiem, kas radušies pēc šī pēdējā minētā lēmuma. Apvienotā Karaliste tāpēc nevar norādīt uz jebkādu tiesisko paļāvību attiecībā uz 2004. gada 7. jūlija Lēmuma atšķirīgu interpretāciju.

Pirmās instances tiesas vērtējums

50 No apstrīdētā lēmuma izriet, ka Komisija kā nepieņemamus noraidīja Apvienotās Karalistes 2004. gada 10. novembrī piedāvātos VSP grozījumus, pamatojoties uz to, ka to rezultātā tiks pārsniegts kopējais kvotu daudzums, ko atļāvusi Komisija savā 2004. gada 7. jūlija Lēmumā. Tādējādi un kā to Komisija apstiprināja tiesas sēdē, Komisija uzskatīja, ka tai nebija jāizvērtē Apvienotās Karalistes piedāvāto grozījumu pamatotība un it īpaši to atbilstība Direktīvas 2003/87 III pielikumā ietvertajiem kritērijiem vai 10. pantam.

51 Lai izvērtētu to, vai Komisijai bija tiesības noraidīt grozījumus kā nepieņemamus, vispirms jāizvērtē Komisijas un dalībvalstu attiecīgā loma un tiesības režīmā, ko iedibina Direktīva 2003/87 un it īpaši tās 9.–11. pants.

52 Direktīvas 2003/87 mērķis pamatā ir, sākot no 2005. gada 1. janvāra, izveidot sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā. Šī sistēma ir balstīta uz dalībvalstu saskaņā ar minētajā direktīvā noteiktajiem kritērijiem izstrādātajiem VSP. Katrai dalībvalstij bija jāizstrādā pirmais VSP uz trīs gadiem, sākot no 2005. gada 1. janvāra. Šis VSP ir publicējams un paziņojams Komisijai un citām dalībvalstīm vēlākais 2004. gada 31. martā saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 1. punktu. VSP ir jānorāda kopējo kvotu daudzumu, kuru dalībvalsts bija "nodomājusi piešķirt uz šo periodu, un ierosināto sadales kārtību" (skat. iepriekš 2. punktu).

53 Galīgais lēmums par piešķiramo kopējo kvotu daudzumu un šo kvotu sadali attiecīgajām iekārtām ir jāpieņem katrai dalībvalstij saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu trīs mēnešus pirms perioda sākuma, proti, līdz 2004. gada 1. oktobrim. Saskaņā ar šo tiesību normu dalībvalstis pieņem savus galīgos lēmumus šajā sakarā, balstoties uz VSP, kas izstrādāts saskaņā ar Direktīvas 2203/87 9. pantu (skat. iepriekš 4. punktu).

54 No Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkta izriet, ka Komisijai trīs mēnešu laikā pēc VSP paziņošanas ir tiesības noraidīt šo VSP vai jebkuru tā daļu (skat. iepriekš 3. punktu). Šī tiesību norma precizē, ka jebkuram noraidījumam ir jābalstās uz VSP neatbilstību Direktīvas 2003/87 III pielikumā minētajiem kritērijiem vai 10. pantam. Jānorāda, ka minētā direktīva neparedz nekādus citus motīvus VSP noraidīšanai.

55 Turklāt, kā to atzina Komisija tiesas sēdē, Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkts tieši neprasa Komisijai pieņemt pozitīvu lēmumu par VSP apstiprināšanu gadījumā, kad tai nav pamata noraidīt VSP vai jebkuru tā daļu. Ja Komisija nereaģē uz VSP trīs mēnešu laikā pēc tā paziņošanas, uzskatāms, ka Komisija to ir apstiprinājusi un ka tas nav maināms bez iepriekšējas apstiprināšanas saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu.

56 Tāpat dalībvalsts pieņemtais galīgais lēmums par piešķiramo kopējo kvotu daudzumu un šo kvotu sadalījumu attiecīgajām iekārtām saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu ir pakļauts Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā paredzētajam nosacījumam, ka jebkuri piedāvātie VSP grozījumi ir jāapstiprina Komisijai. Taču jāuzsver, ka Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punkta otrais teikums neuzliek nekādu ierobežojumu attiecībā uz iespējamiem grozījumiem (skat. iepriekš 3. punktu). Tādējādi pretēji tam, ko uzskata Komisija, jebkurš grozījums, ko dalībvalsts pēc savas iniciatīvas ir ierosinājusi vai kas ir vajadzīgs, lai labotu Komisijas atklātās VSP neatbilstības, ir jāpaziņo Komisijai un tas tai ir jāapstiprina, lai grozīto VSP varētu izmantot par pamatu lēmumam, ko dalībvalsts pieņēmusi saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu.

57 To, ka VSP grozījumi var būt ne tikai tādi, kas domāti, lai labotu Komisijas atklātās neatbilstības, apstiprina fakts, ka dalībvalstij saskaņā ar Direktīvas 11. panta 1. punktu un III pielikuma 9. punktu ir pienākums ņemt vērā sabiedrības komentārus pēc VSP sākotnējās paziņošanas un pirms galīgā lēmuma pieņemšanas saskaņā ar šīs direktīvas 11. panta 1. punktu. Šai sabiedriskai apspriešanai nebūtu jēgas un sabiedrības komentāri būtu tikai teorētiski, ja VSP grozījumi, kurus var ierosināt pēc tam, kad ir beidzies Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā paredzētais

trīs mēnešu termiņš, vai pēc tam, kad Komisija saskaņā ar šo tiesību normu pieņem lēmumu, būtu aprobežoti tikai ar to, ko norāda Komisija.

58 Komisija uzstāj uz to, ka šādu sabiedrības komentāru, kas sniegti pēc otrās apspriešanās, mērķis ir vienīgi grozīt datus un, iespējams, vēlreiz piešķirt kvotas kopējā daudzuma robežās un nevis palielināt kopējo apmēru (skat. iepriekš 40. punktu). Šo argumentu nepamato ne Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punkts, ne III pielikuma 9. punkts. Turklāt Komisija savā 2004. gada 7. janvāra paziņojumā nav paredzējusi nekādu ierobežojumu attiecībā uz otrās sabiedriskās apspriešanas mērķi. No minētā paziņojuma 95. punkta, tāpat kā no 96. punkta, izriet, ka "dalībvalstij ir jāinformē Komisija par jebkuru grozījumu, kuru paredzēts iekļaut pēc sabiedrības dalības, kas notika pēc VSP publicēšanas un paziņošanas un pirms tās galīgā lēmuma pieņemšanas saskaņā ar 11. pantu". Tāpat ir iespējams, ka sabiedriskā apspriešana norāda uz aprēķina kļūdām vai ļauj iegūt jaunu informāciju un ka sakarā ar to kopējais piešķiramais daudzums ir palielināms. Direktīvas 2003/87 noteikumos vai ar to izveidotā režīma raksturā vai mērķos nekas neizslēdz šādas palielināšanas iespēju.

59 Pat ja Komisijai bija taisnība, apgalvojot, ka otrā sabiedriskā apspriešana varēja tikai attiekties uz individuālu sadali, tas nepierāda, kāpēc individuālai sadalei izdarītie grozījumi, kas varētu sekot pēc šīs apspriešanās, paši par sevi nevarētu grozīt piešķiramās sadales kopējo daudzumu. Ja, piemēram, nav pienācīgi novērtētas individuālai iekārtai piešķirtās kvotas, kamēr līdzvērtīga un konkurējoša iekārta ir saņēmusi atbilstošu kvotu daudzumu, nav izslēgts, ka pirmajai minētajai iekārtai piešķirtās kvotas un tādējādi arī kopējais piešķirto kvotu daudzums ir jāgroza.

60 Jāpiebilst, ka Direktīvas 2003/87 mērķis ir izveidot efektīvu Eiropas siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju kvotu tirgu, pēc iespējas mazāk traucējot ekonomisko attīstību un nodarbinātību (Direktīvas 2003/87 1. pants un piektais apsvērums). Lai arī Direktīvas 2003/87 mērķis ir samazināt siltumnīcas efektu izraisošās gāzes saskaņā ar Kopienas un dalībvalstu uzņemtajām saistībām Kioto protokolā, šis mērķis ir īstenojams, cik vien iespējams ievērojot Eiropas ekonomikas vajadzības. No tā izriet, ka saskaņā ar Direktīvu 2003/87 izstrādātajā VSP ir jāņem vērā precīzi dati un informācija par emisiju, ko paredz attiecībā uz iekārtām un Direktīvā 2003/87 skartajām nozarēm. Ja VSP daļēji balstās uz kļūdainu informāciju vai vērtējumu par noteiktu nozaru vai iekārtu emisijas līmeni, attiecīgajai dalībvalstij ir iespējams ieteikt VSP grozījumus, ieskaitot kopējo piešķiramo kvotu daudzuma palielināšanu, lai atrisinātu šīs problēmas, kamēr tām nav sekas tirgū. No tā tik un tā neizriet — lai nodrošinātu Direktīvas 2003/87 vides aizsardzības mērķus, Komisijai ir jāizvērtē, vai dalībvalsts piedāvātie grozījumi atbilst šīs direktīvas III pielikumā ietvertajiem kritērijiem vai 10. pantam.

61 Tādējādi uzskatāms, ka no Direktīvas 2003/87 teksta, kā arī no tās izveidotās sistēmas vispārīgās struktūras un mērķiem izriet, ka Komisija nevarēja ierobežot dalībvalsts tiesības piedāvāt grozījumus vai pat noteiktus grozījumu veidus. Šis jautājums nav tas pats, kas ir par to, vai attiecīgie grozījumi bija saderīgi ar Direktīvas III pielikumā ietvertajiem kritērijiem vai 10. pantu.

62 Komisija atsaucas uz savu 2004. gada 7. jūlija Lēmumu, lai apstiprinātu, ka pieņemamo grozījumu apjoms bija ierobežots un jo īpaši, lai pamatotu aizliegumu grozīt kopējo kvotu daudzumu, kuru dalībvalsts nolems piešķirt. Komisija precizē, ka 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta 1. punkts nepārprotami norāda, ka piešķirtais kopējais daudzums nevar tikt pārsniegts.

63 Šis arguments nav atbalstāms. No Direktīvas 2003/87 tieši izteiktiem noteikumiem, kā arī no tās izveidotās sistēmas vispārīgās struktūras un mērķiem izriet, ka Apvienotajai Karalistei bija tiesības piedāvāt tās VSP grozījumus pēc tā paziņošanas Komisijai un līdz tās lēmuma pieņemšanai saskaņā ar 11. panta 1. punktu, un ka Komisija, pieņemot noraidošu lēmumu, pamatojoties uz Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, nevarēja kavēt dalībvalsti izmantot šīs tiesības (skat. zemāk 54.–61. punktu).

64 Turklāt šis Komisijas arguments nav saderīgs ar 2004. gada 7. jūlija Lēmuma tekstu. Pirmkārt, kā to arī atzina Komisija tiesas sēdē, no šī lēmuma 2. panta b) punkta izriet, ka VSP grozījumu, kas vajadzīgi, lai atrisinātu iekārtu stāvokli Gibraltārā, rezultātā varētu palielināties kopējais piešķiramo kvotu daudzums. Šī lēmuma 3. panta 1. punktā ir tieši paredzēta iespēja, ka minētais kopējais daudzums ir palielināms pēc 2. pantā minētajiem grozījumiem, nesaņemot iepriekšēju Komisijas atļauju (skat. iepriekš 10. punktu). Tādējādi Komisija ir atzinusi, vismaz netiešā veidā, ka šāds grozījums bija iespējams, nepārkāpjot Direktīvas 2003/87 III pielikumā ietvertos kritērijus. No tā izriet, ka Komisijas nostājā pastāv pretrunas attiecībā uz to, ka, no vienas puses, tā atļauj palielināt kopējo piešķiramo kvotu daudzumu, lai novērstu to, ko tā atklājusi VSP, kamēr, no otras puses, tā atsakās ņemt vērā šos grozījumus, jo tos ir piedāvājusi attiecīgā dalībvalsts.

65 Otrkārt, 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta 3. punkts, kas tieši pieļāvo Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu, neierobežo pieņemamo grozījumu apjomu pirms galīgā lēmuma pieņemšanas saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu. Tā kā

grozījumi, kas pieņemami bez Komisijas iepriekšējas apstiprināšanas, ir paredzēti 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 2. pantā un 3. panta 2. punktā, minētā lēmuma 3. panta 3. punktā ietverta atsauce uz "jebkādu" grozījumu, ieskaitot iespējamos grozījumus piešķiramo kvotu kopējā daudzumā. Turklāt pretēji tam, ko uzskata Komisija, 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta 1. punkts vienīgi norāda, ka šāda grozījuma neesamības gadījumā Apvienotā Karaliste nevar pārsniegt tās VSP ietverto kopējo kvotu daudzumu.

66 Komisija uzskata, ka 2004. gada 7. jūlija Lēmuma 3. panta 3. punkts piešķir Apvienotajai Karalistei iespēju novērst tās VSP esošās neatbilstības, izmantojot līdzekļus, kas nav paredzēti 2. pantā. Tomēr, kā to atzīmē Apvienotā Karaliste, Komisija apstiprināja citu dalībvalstu iesniegtos VSP un, lai arī tā šajos VSP neatklāja nekādas neatbilstības, tās lēmumos tika iekļauts analogs noteikums 3. panta 3. punktam. No tā izriet, ka pretēji tam, ko uzskata Komisija, saskaņā ar šo noteikumu bija iespējams ieteikt tādus grozījumus, kas nav saistīti ar Komisijas atklātajiem trūkumiem.

67 Turklāt Komisija norāda, ka jebkurš grozījums, kura rezultātā tiek pārsniegts kopējais kvotu daudzums, nav pieļaujams, jo tam varētu būt nelabvēlīga ietekme uz tirgus stabilitāti (skat. iepriekš 38.–45. punktu). Jāuzskata, ka Komisija nav pierādījusi šī argumenta pamatotību.

68 Komisijas apgalvojums, saskaņā ar kuru piedāvātajiem grozījumiem būtu bijušas nopietnas sekas attiecībā uz kvotu trūkumu un būtiska ietekme uz tirgus cenu, ir vismazākā mērā pārmērīgs. Nav strīds, ka Apvienotā Karaliste paziņoja savu VSP

2004. gada 30. aprīlī, tieši norādot, ka tai provizoriski ir nodoms piešķirt kopējo kvotu daudzumu 736 Mt CO_2 apmērā uz laiku no 2005.–2007. gadam (skat. iepriekš 6. punktu). Pēc tam, 2004. gada 10. novembrī, Apvienotā Karaliste paziņoja Komisijai savu ieteikumu palielināt kopējo kvotu daudzumu no 736 līdz 756,1 Mt CO_2 (skat. iepriekš 12. punktu), proti, palielinājumu par 2,7 %. Tā kā Apvienotā Karaliste šo grozījumu publicēja vienlaicīgi, lai saņemtu sabiedrības komentārus, jāsecina, ka ieinteresētie saimnieciskās darbības subjekti bija informēti par šo palielinājumu septiņas nedēļas pirms tirgus atvēršanas.

69 Turklāt Komisija savā 2004. gada 7. jūlija Lēmumā atzina, ka grozījumi attiecībā uz piešķiramo kvotu kopējo daudzumu varētu būt nepieciešami pat pēc tirgus atvēršanas, neatkarīgi no Direktīvas 2003/87 29. pantā paredzētās iespējas grozīt VSP nepārvaramas varas gadījumā. Jo īpaši, Komisija minētā lēmuma astotajā apsvērumā paredzēja iespēju grozīt piešķirto kvotu kopējo daudzumu attiecībā uz iekārtām, uz kurām neattiecas Kopienu sistēma līdz 2006. gada 31. decembrim saskaņā ar Direktīvas 2003/87 27. pantu. Tādējādi Komisijas arguments, kas balstās uz apgalvojumu, ka tirgus stabilitāte ir obligāts nosacījums, ir pārmērīgs vispirmām kārtām attiecībā uz grozījumiem, kas ieteikti līdz tirgus atvēršanai, un tāpēc to nevar atbalstīt.

70 Jebkurā gadījumā attiecībā uz tirgu, kurā dalībvalstis atbilstoši Komisijas 2005. gada 20. jūnija paziņojumam bija piešķīrušas kvotu kopējo daudzumu 6 572 Mt CO_2 apmērā, Komisija nav paskaidrojusi, kā 20,1 Mt CO_2 pieaugums, kas paziņots septiņas nedēļas pirms tirgus atvēršanas, varēja to destabilizēt. Pie tam jāatzīmē, ka 2004. gada 10. novembrī, kad Apvienotā Karaliste piedāvāja attiecīgos grozījumus, Komisija vēl nebija pieņēmusi lēmumu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu attiecībā uz deviņu dalībvalstu VSP.

71 Komisija netieši atsaucas uz to, ka Apvienotajai Karalistei bija jāpieņem lēmums saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu līdz 2004. gada 30. septembrim un ka tai vairs nebija tiesību ieteikt grozījumus VSP pēc šī datuma. Šajā sakarā jāatzīst, ka, lai arī šis apsvērums ir minēts apstrīdētā lēmuma sestajā apsvērumā, tas nav noraidījuma motīvs. Grozījumus kā nepieņemamus noraidīja, pamatojoties uz to, ka tie pārsniedza 2004. gada 7. jūlija Lēmumā noteikto kopējo daudzumu.

72 Turklāt netiek apstrīdēts, ka Apvienotā Karaliste ir rīkojusies labā ticībā, turpinot strādāt pie sava VSP pēc tā paziņošanas un veicot darbības, lai saņemtu precīzāku informāciju par emisiju prognozēm no nozarēm, ko skar Direktīva 2003/87. Vēstulē, kas 2004. gada 11. oktobrī nosūtīta Apvienotās Karalistes pastāvīgajai pārstāvniecībai, Komisija pēc tam, kad atklāja, ka Apvienotā Karaliste nebija ievērojusi 2004. gada 30. septembra termiņu, pieminēja "progresu, kuru [šīs] iestādes veic, lai atbilstu Lēmuma prasībām," un uzaicināja to pēc iespējas ātrāk paziņot vajadzīgo informāciju. Ņemot vērā šādu Komisijas attieksmi, tā nevar apgalvot, ka 2004. gada 30. septembris bija obligāts datums attiecībā uz dalībvalstu tiesībām piedāvāt grozījumus VSP saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu.

73 Attiecībā uz Apvienotās Karalistes argumentu, saskaņā ar kuru tie VSP, kas sākotnēji tika paziņoti Komisijai, bija pagaidu, pietiek atzīt — ja pierāda, ka attiecīgai dalībvalstij bija tiesības piedāvāt Komisijai grozījumus pēc Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā paredzētā trīs mēnešu termiņa izbeigšanās vai pēc lēmuma pieņemšanas saskaņā ar šo pantu, nav būtiski, ka VSP bija norādīts kā "pagaidu" tā sākotnējā paziņošanas laikā. Kā to atzīmēja Komisija, dalībvalsts, paziņojot nepilnīgu VSP,

nevar uz nenoteiktu laiku atlikt Komisijas lēmuma pieņemšanu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktu. Tomēr, ja VSP ir nepilnīgs vai "pagaidu", Komisijai ir tiesības to noraidīt vai nu tāpēc, ka tas neatbilst Direktīvā 2003/87 noteiktajiem kritērijiem, vai tāpēc, ka tas to kavē izvērtēt tā atbilstību minētajiem kritērijiem. Šādos gadījumos Komisijai, noraidot VSP, ir tiesības dalībvalstij uzlikt par pienākumu vēlreiz paziņot pilnīgu VSP pirms tā var pieņemt savu lēmumu saskaņā ar Direktīvas 2003/87 11. panta 1. punktu. Pretēji tam, ko uzskata Komisija, nav nekāda iemesla pieņemt, ka, ja tiek paziņots nepilnīgs VSP, Direktīvas 2003/87 9. panta 3. punktā paredzētais trīs mēnešu termiņš, kas ir tās rīcībā, lai noraidītu plānu, nevar sākt skaitīties.

74 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, jāsecina, ka Komisija, noraidot kā nepieņemamus Apvienotās Karalistes ieteiktos grozījumus, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Tādējādi jāapmierina vienīgais Apvienotās Karalistes izvirzītais pamats un jāatceļ apstrīdētais lēmums.

Par tiesāšanās izdevumiem

75 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai papildus saviem tiesāšanās izdevumiem jāatlīdzina Apvienotās Karalistes tiesāšanās izdevumi saskaņā ar tās prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) **atcelt Komisijas 2005. gada 12. aprīļa galīgo Lēmumu C (2005) 1081 attiecībā uz Apvienotās Karalistes piedāvājumu grozīt siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu;**

2) **Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina Apvienotās Karalistes prasītos tiesāšanās izdevumus.**

Cooke García-Valdecasas Labucka

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2005. gada 23. novembrī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

R. García-Valdecasas